

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016, declarate de partea vătămată Marian Vadim, de avocatul Valeriu Dumitriu și inculpatul

*Colța Andrei Xxxxx, născut la
xx xxxxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. Xxxxxxxx, str.
x xxx x, r-nul Xxxxxxxx, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

Termenul de examinare,
instanța de fond: 31.03.2015 – 17.08.2016,
instanța de apel: 29.09.2016 – 07.12.2016,
instanța de recurs: 29.03.2017 – 16.05.2017.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana din 17 august 2016, procesul penal de învinuire a lui Colța Andrei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, a fost încetat, din motiv că fapta constituie contravenție.

Colța Andrei a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 335 Cod contravențional.

Procesul penal de învinuire a lui Colța Andrei în comiterea contravenției prevăzute de art. 335 Cod contravențional, a fost încetat în baza art. 441 alin. (1) lit. b) Cod contravențional, în legătură cu expirarea termenilor prevăzute de art. 30 Cod contravențional, de aplicare a sancțiunii contravenționale.

2. Instanța de fond a constatat că la 30 noiembrie 2014, inculpatul Colța Andrei, prezumând un drept al său asupra apartamentului nr. xx din str. XXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, derivat din dreptul de beneficiere la spațiu locativ din partea statului, în supoziția existenței obligației pozitive a statului și prezumția unei pasivități a organelor publice locale în a-l asigura cu spațiu locativ în calitatea sa de persoană forțată să abandoneze domiciliul său din zona de est a Republicii Moldova, considerând prezente acțiunile concertate și ilegale ale lui Marian V. și autoritățile administrației publice locale din mun. Chișinău în dobândirea de către Marian V. a apartamentului nr. xx din str. str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău, prin încălcarea ordinii stabilite, în lipsa unui act administrativ al autorității publice locale de repartizare sau a unui document executoriu care să confere dreptul său de instalare în apartamentul nr. xx din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău, precum și în lipsa anulării drepturilor de posesiune și beneficiere ale titularului Marian V. în apartamentul nr. xx din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău, în mod arbitrar a pătruns, s-a instalat și a rămas în apartamentul nr. xx din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, contrar voinței și cererii posesorului apartamentului Marian V., refuzând titularului de posesiune să-l abandoneze.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, refuzând să dea declarații în cadrul ședinței de judecată.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată a declarat că deține apartamentul cu două odăi din str. str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, pe care l-a primit de la autorități în baza ordinului „Mișcarea refugiaților”, ca fiind și el refugiat din Transnistria. În acest apartament stătea nepotul său Certan C., care îl ajuta la efectuarea lucrărilor de reparație precum instalarea ușilor, podelei. A cumpărat mobilă, pregătindu-se să se mute acolo, însă nu a reușit, deoarece la 30.11.2014, în apartamentul respectiv a intrat inculpatul, punând lacăt la ușă.

Martorul Certan C. a declarat, că în apartamentul respectiv locuise partea vătămată Marian V., împreună cu soția, ulterior locuind el mai mult de un an de zile. La 30.11.2014, a ieșit din apartament fără a încuia ușa deoarece lacătul era stricat, iar când s-a întors în apartament se afla inculpatul și încă 2 persoane, comunicându-i că va locui în apartamentul respectiv în baza unei decizii a unei comisii de la primărie.

Potrivit răspunsului Primăriei mun. Chișinău, apartamentul aflat în litigiu i-a fost repartizat conform ordinului de repartiție lui Marian V., iar alte persoane nu pot pretinde la el, fapt confirmat și prin decizia Consiliului mun. Chișinău nr. 14/22 din 22.09.2009 și ordinul de repartiție nr. 013302 din 03.02.2010.

Conform extrasului din registrul bunurilor imobile, imobilul nr. xxx din bd. XXXXXX xxx XXXXX x/x, mun. Chișinău, cu suprafața totală de 28,7 m², aparține lui Marian V., în temeiul contractului de vânzare cumpărare, transmitere – primire a locuinței în proprietate privată nr. 112 din 19.01.1999.

La 28 ianuarie 2010, Marian V., conform deciziei Consiliului mun. Chișinău nr. 14/22 din 22.09.2009, a întocmit declarația autentică nr. 368, prin care declară pe propria răspundere că este de acord să transmită cu titlu gratuit fondului locativ

municipal apartamentul nr. 135, ce-i aparține cu drept de proprietate, situat în mun. Chișinău, bd. XXXXXX xxx XXXXX x/x, cu condiția eliberării pe numele lui a bonului de repartitie pe locuința nr. xx din str. XXXXXX XXXXXXX XXXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău.

La 03.02.2010, Primăria mun. Chișinău a eliberat în temeiul deciziei Consiliului mun. Chișinău nr. 14/22 din 22.12.2009, dar și declarației autentice din 28.01.2010, ordinul de repartitie nr. 103302, pe numele lui Marian V. și membrii familiei: soția Dolgan M., fiii Dolgan S. și Marian E., pentru instalarea în apartamentul nr. xx din str. XXXXX XXXXX XXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău.

Potrivit declarațiilor martorilor, Marian V. s-a instalat în acest apartament, devenind astfel posesorul bunului imobil, executând unele lucrări de reparație, concomitent locuind în acest imobil o perioadă de timp.

La 30.11.2014, Marian V., deși era posesorul legitim al imobilului, dispunând de dreptul real de posesiune, nu o exercita fizic, dispunând într-o formă discreționară și legitimă de transmiterea voită a ei, terțului.

În sensul protecției art. 8 CEDO, dar și în sensul incriminator, conform art. 179 Cod penal, domiciliul lui Marian V. l-ar reprezenta ap. xxx din XXXXXX xxx XXXXX x/x, or acesta este domiciliul lui în sensul art. 8 din CEDO, art. 29 din Constituție, în raport cu acesta stabilindu-se legătura durabilă în privința căruia nu a dispus prin donație, asupra acestuia i s-a creat atașamentul deosebit, fiind stabilită legătura indispensabilă între Marian V. și locuință, atașamentul fiind ca pentru un bun al său, perceput fiind ca domiciliul său.

În raport cu apartamentul nr. xx din str. XXXXXX XXXXXXX XXXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău, în care, inculpatul a pătruns ilegal, rămânând ilegal și refuzând să-l părăsească, sub pretextul existenței unei obligații pozitive a statului de a-l asigura cu locuință, ca persoană intern deplasată forțat, Marian V. este titularul legitim al posesiei, care este tulburată nelegitim prin acțiunile inculpatului.

Totodată, această faptă ilegală nu poate fi incriminată prin art. 179 Cod penal, or apartamentul nr. xx din str. XXXXXX XXXXXXX XXXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău, nu reprezintă domiciliul locuinței, dispunând de atributele dreptului real de posesie, folosință, uz, uzufruct și abitație, fiind constatată lipsa legăturilor durabile, care să identifice imobilul drept domiciliu în sensul protecției oferite de art. 8 din CEDO.

Inculpatul a cunoscut existența posesorului apartamentului, însă a ignorat dreptul acestuia, iar prin pătrundere și instalare a exercitat substituirea arbitrară de posesiune.

În acțiunile inculpatului se identifică fapta contravențională de samavolnicie și anume, exercitarea în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, fără a cauza vreo daună considerabilă persoanei, astfel, acțiunile lui se încadrează în prevederile art. 335 Cod contravențional.

3. Procurorul în Procuratura sect. Ciocana, mun. Chișinău, Costișanu Vitalie a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 300 unități convenționale.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a ținut cont de circumstanțele faptice, și anume că apartamentul care face obiectul prezentului litigiu, a fost repartizat victimei Marian V. conform deciziei Consiliului mun. Chișinău nr. 14/22 din 22.09.2009. La 03.02.2010, Primăria mun. Chișinău a eliberat în temeiul deciziei Consiliului mun. Chișinău nr. 14/22 din 22.12.2009, ordinului de repartitie nr. 013302, pe numele lui Marian V. și membrii familiei – soția Dolgan M. și fiii Dolgan S. și Marian E. pentru instalarea în apartamentul nr. xx din str. Xxxxxx Xxxxxx Xxxxxx nr. xx/x, mun. Chișinău.

Conform declarațiilor martorilor, Marian V. s-a instalat în acest apartament, devenind astfel posesorul bunului imobil, executând unele lucrări de reparație, concomitent locuind în acest imobil o perioadă de timp.

Articolul 29 din Constituția Republicii Moldova, garantează dreptul la inviolabilitatea domiciliului, presupunând că nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia, decât în cazurile prevăzute de lege. Incriminând violarea de domiciliu, legiuitorul a asigurat, pe această cale, realizarea dreptului persoanei de a-și desfășura viața personală la dorința sa, fără amestecul abuziv al reprezentanților organelor de stat sau al altor persoane.

Noțiunea de domiciliu desemnează locul în care persoana își are locuința stabilă, statornică sau principală, iar noțiunea de reședință indică atât sediul unei autorități sau al unei persoane oficiale, cât și al unei persoane fizice, precum și localitatea sau clădirea în care se află temporar sau permanent.

Latura obiectivă a infracțiunii se realizează prin două modalități, și anume: prin pătrundere sau prin rămânere ilegală în domiciliul sau reședința persoanei.

Acțiunea de pătrundere presupune survolarea spațiului locativ, intrarea ilegală a făptuitorului în domiciliul sau în reședința persoanei. A rămâne, înseamnă a nu părăsi locul în care se află făptuitorul.

Latura subiectivă a infracțiunii se săvârșește cu intenție directă, făptuitorul fiind conștient de caracterul ilegal al pătrunderii sau rămânerii, fără consimțământul stăpânului, în domiciliul sau în reședința acestuia, încălcându-i astfel libertatea.

Astfel, în sensul prevederilor art. 8 din CEDO, apartamentul nr. xx din str. Xxxx Xxxxx Xxxxx nr. xx/x, constituie un domiciliu pentru Marian V., chiar dacă acesta temporar nu locuiește, continua să dețină atributele dreptului real asupra acestuia.

3.1. Avocatul Valeriu Dumitriu și inculpatul, la fel au declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimul să fie achitat, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Apelanții au invocat, că între partea vătămată și inculpat există litigii civile, privind anularea ordinului de repartitie eliberat lui Marian V. pe apartamentul nr. xx, din str str. Xx Xx Xx nr. x/x, mun. Chișinău, evacuarea acestuia din imobil cât și obligarea Primăriei mun. Chișinău și a Consiliului municipal Chișinău să-i elibereze lui Colța A. bon de repartitie pentru apartamentul nr.xx din str. Xxxxx Xxx Xxx nr. xx/x, mun. Chișinău, prin urmare relațiile acestora poartă un caracter civil.

La fel, în cazul refuzului de a părăsi domiciliul la cererea victimei, este necesară prezența făptuitorului în spațiul destinat domiciliului, să existe o cerere categorică și expresă a victimei, adresată făptuitorului, de a părăsi domiciliul. Nu prin răspunsul negativ, ci prin omisiunea făptuitorului de a părăsi locul unde este indezirabil, se încalcă inviolabilitatea domiciliului.

Potrivit declarațiilor părții vătămate, aceasta nu era la fața locului și nu a văzut cine a pătruns în apartamentul menționat și nu a cerut părăsirea încăperii, prin urmare, nu se stabilește nici refuzul lui Colța A. de a elibera încăperea.

Învinuirea înaintată inculpatului nu coroborează cu circumstanțele de fapt ale cauzei și cu ansamblul de probe administrate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată, inculpatul urmând a fi achitat.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016, apelul avocatului și inculpatului au fost respinse ca nefondate, apelul procurorului a fost admis, casată integral sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Colța Andrei a fost condamnat în baza art. 179 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 150 unități convenționale, adică 3000 lei.

Instanța de apel a constatat că la 30 noiembrie 2014, aproximativ orele 17.00, inculpatul Colța Andrei, având scopul de a pătrunde și a rămâne ilegal în domiciliul lui Marian V., a pătruns în apartamentul nr. xx situat în mun. Chișinău, str. X Xxxxx Xxxx nr. xx/x, care aparține cu drept de proprietate ultimului, și fără consimțământul proprietarului, a rămas în apartamentul menționat până în prezent, refuzând să-l părăsească.

Instanța de apel a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, a pledat pentru admiterea apelului declarat și respingerea apelului acuzatorului de stat, însă a refuzat să dea declarații.

Totodată, vina lui este dovedită prin mijloacele de probă administrate.

Astfel, partea vătămată Marian V. a declarat că, la moment locuiește în mun. Chișinău, str. Xxxxx xxx Xxxxxx x/x, camera xxx, primită de la stat. Mai deține și apartamentul nr. xx din str. str. Xxxx Xxxxx Xxxxxx nr. xx/x, pe care l-a primit de la autorități în baza ordinului „Mișcarea refugiaților”, ca fiind și el refugiat din Transnistria. Inițial, în acest apartament stătea nepotul său Certan C., care l-a ajutat la efectuarea lucrărilor de reparație, au instalat ușile, podeaua, a cumpărat mobilă, pregătindu-se a se muta acolo. Însă nu a reușit pentru că la 30 noiembrie 2014 în apartament a intrat inculpatul, care a pus și un lacăt la ușă. A doua zi, i-a deschis ușa inculpatul care i-a comunicat că are permisiunea primăriei pentru a se instala acolo. Ulterior, a depus plângere la comisariatul de poliție. Până la etapa actuală nu i s-a prezentat nici un act emis de autorități prin care s-ar fi permis instalarea inculpatului în apartamentul său. Apartament din bd. Xxxxx xxx Xxxxxx x/x l-a primit de la stat în anul 1992 și l-a privatizat în anul 2000. Apoi a scris o declarație de refuz la notar pentru a putea primi apartamentul nr. xx din str. Xx Xxxxxx Xxxxxx nr. xx/x și s-a instalat acolo în anul 2005 cu a doua soție și fiul său, locuind vreo șase luni. După, a rămas cu traiul acolo nepotul său Certan C., cu condiția că va achita serviciile comunale.

Martorul Certan C. a relatat, că Marian V. locuiește în apartamentul nr. xx din str. Xxxx Xxxxx Xxxxx nr. xx/x împreună cu soția, și el a locuit acolo mai

mult de un an de zile. Pe 30 noiembrie 2014, orele 16.00, a ieșit din apartament fără a încuia ușa pentru că lacătul era stricat. Când s-a întors acasă, l-a văzut acolo pe Colța A. cu încă două persoane. Inculpatul i-a spus că vrea să vorbească cu Marian V. și să-l anunțe să vină dimineață pentru a avea o discuție între ei, după care i-a permis doar să intre în apartament să-și ia haina. A doua zi, în jurul orei 10.00 dimineața, Colța A. încă se afla în apartament și acolo a venit și Marian V. Au discutat, inculpatul spunându-i că el va locui în apartament în legătură cu o decizie a unei comisii de la primărie. Peste vreo săptămână a mai încercat să intre în apartament, însă inculpatul l-a oprit la scara blocului și nu i-a permis. Starea apartamentului era bună, erau făcute lucrări de reparații, era mobilat, gata pentru a locui, fapt ce se putea dovedi prin anumite bonuri de plată ce au rămas în apartament, unde însă nu a mai avut acces de un an de zile.

Martorul Darie-Racu S. a declarat că locuiește în ap. xx din str. str. XXXXXX XXXXXX nr. xx/x, iar în ap. xx locuiește Marian V. Apartamentele din start erau parțial reparate, dar ei au instalat uși, au făcut reparație în bucătărie și camera de baie după care au început a locui acolo. La fel făcuse și Marian V., care se mutase în acel apartament cu o doamnă. O dată însă, l-a văzut și pe Certan C. care fuma în hol, comunicându-i că este vecinul ei. După ce s-a instalat inculpatul Colța A. în apartamentul acesta, a schimbat ușa și lacătul de la ușa comună, apoi i-a dat un set de chei și ei. Cunoaște despre lucrările de reparație efectuate de Marian V. în apartament pentru că a invitat-o să-i arate ce a făcut. Când fusese inundat apartamentul, de asemenea intrase și a văzut că era mobilat în salon, bucătărie, erau instalate uși, teracotă, etc. După 30.11.2014 l-a întâlnit pe Marian V. la piață și acesta i-a povestit ce s-a întâmplat și ce persoană s-a instalat în apartamentul său.

Potrivit răspunsului Primăriei mun. Chișinău, apartamentul aflat în litigiu i-a fost repartizat conform ordinului de repartiție lui Marian V., iar alte careva persoane nu pot pretinde la el.

Instanța de fond, incorect a calificat acțiunile inculpatului pe art. 335 Cod contravențional, or, acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, ca violarea de domiciliu, adică pătrunderea și rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acestuia, și refuzul de a-l părăsi la cererea ei.

Obiectul juridic special al acestei infracțiuni îl formează relațiile sociale cu privire la realizarea, în conformitate cu art. 29 din Constituție, a dreptului la inviolabilitatea domiciliului.

Conform art. 6, pct. 11) Cod de procedură penală, prin domiciliu se înțelege locuința sau construcția destinată pentru locuirea permanentă sau temporară a unei sau mai multor persoane (casă, apartament, vilă, cameră de hotel, cabină pe o navă maritimă sau fluvială), precum și încăperile anexate nemijlocit la acestea, constituind o parte indivizibilă (verandă, terasă, mansardă, balcon, beci, un alt loc de uz comun), orice teren privat, automobil, navă maritimă și fluvială privată, birou.

Noțiunea de domiciliu implică nu ideea de imobil, luat în considerație în materialitatea sa, ci ideea de loc în care o persoană își desfășoară viața personală.

Totodată, nu acțiunea asupra bunurilor sau chiar asupra persoanei victimei lezează obiectul juridic ocrotit de legea penală, ci însăși prezența nedorită a făptuitorului în locul ce constituie domiciliul victimei.

Latura obiectivă a infracțiunii include fapta prejudiciabilă care ia forma acțiunii sau inacțiunii. Această acțiune sau inacțiune se prezintă sub oricare din următoarele modalități, realizate în raport cu domiciliul: 1) pătrunderea ilegală, fără consimțământul victimei, 2) rămânerea ilegală, fără consimțământul victimei, 3) refuzul de a-l părăsi, la cererea victimei, 4) perchezițiile sau cercetările ilegale. Prin pătrundere ilegală se înțelege introducerea contrară legii, a făptuitorului cu întreg corpul în spațiul în care victima își are domiciliu. Pentru existența infracțiunii nu interesează modul și metodele folosite de făptuitor pentru a pătrunde în domiciliul victimei (escaladare, înșelăciune etc.) și nici dacă pătrunderea are loc pe față ori, pe ascuns.

Prin rămânere ilegală se are în vedere situația când rămânerea în continuare în domiciliul victimei este indezirabilă pentru aceasta, dobândind astfel caracter ilegal.

Infracțiunea de violare de domiciliu este o infracțiune formală și se consideră consumată din momentul pătrunderii sau rămânerii ilegale în domiciliul persoanei, fără consimțământul acesteia, refuzului de a părăsi domiciliul la cererea persoanei, începerii efectuării perchezițiilor sau cercetărilor ilegale.

Latura subiectivă a infracțiunii se caracterizează prin intenție directă.

În conformitate cu art. 8 par. 1 din CtEDO, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

Noțiunea de „domiciliu”, în sensul art. 8 din CEDO, este locul unde o persoană trăiește pe o bază stabilă, astfel încât orice cadru de viață poate constitui un domiciliu. Conform art. 8 par. 1 din Convenție, cu excepția eventuală a caselor de vacanță și a căminelor-ateliere sau alte locuințe temporare de lungă durată.

Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, conceptul de „domiciliu” vizează nu doar spațiul legal ocupat sau dobândit, dar și orice alt spațiu de locuit, dacă există legături suficiente și continue.

În cauza *Demades v/s Turcia* (hotărârea din 21.07.2003), reclamantul a invocat încălcarea inviolabilității unei case de vacanță pe care nu o mai utilizase de mulți ani. În motivarea soluției, Curtea a considerat că noțiunea de „domiciliu” trebuie să primească o interpretare extensivă și poate să includă și reședința secundară sau casa de vacanță a unei persoane, întrucât persoana în cauză dezvoltă legături emoționale puternice cu acea casă.

În cauza *Gillow v/s Regatul Unit* (hotărârea din 24.11.1986), Curtea a estimat că reclamantii, care aveau casa lor, dar care nu au locuit în această casă mai mult de 19 ani, puteau să o considere efectiv conform articolului 8 drept domiciliul lor. Aceasta s-a întâmplat, deoarece în pofida absenței lor de lungă durată, ei au avut intenția de a reveni și au păstrat cu ea destule legături.

În cauza *Niemetz v/s Germania* (hotărârea din 16.12.1992), Curtea a decis că biroul unui liber profesionist poate fi echivalat unui domiciliu. Datorită faptului că putem desfășura acasă activități având legături cu o profesie sau cu un comerț, iar în birou sau într-un local comercial, activități de ordin personal, poate fi dificil de

stabilit distincții exacte. Curtea a estimat că localurile profesionale ale reclamantului meritau protecția oferită de articolul 8.

Astfel, potrivit deciziei Consiliului Municipal Chișinău nr. 14/22 din 22.12.2009 „cu privire la repartizarea apartamentelor în blocurile locative nr. 21/5 din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x din bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 16 din str. Igor Vieru s-a dispus repartizarea spațiului locativ în blocul locativ nr. xx/x din str. str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x lui Marian V., atestat cu nr. 25 în lista persoanelor intern deplasate (cu soția, fiul), apartamentul nr. xx de 2 camere, suprafața locativă de 31,9 mp., cu excludere din liste; domiciliază în apartamentul nr. 135 de 1 cameră cu suprafața locativă de 12,0 m.p., din bd. XXXXX xxx XXXXXX, x/x proprietate privată. Marian V. va prezenta declarația notarială cu privire la donarea ap. xxx din bd. XXXXXXX xxx XXXXXXX x/x cu titlu gratuit Primăriei.

Ordinul de repartiție nr. 013302 din 03.02.2010, atestă că în baza deciziei nr. 14/22 din 22.12.09, Marian V. are dreptul de a se instala pe adresa str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, apartament nr. xx cu 2 odăi.

Din conținutul declarației autentificate de notarul C. Pușcaș rezultă că, Marian V. a declarat că este de acord să transmită cu titlu gratuit fondului locativ municipal apartamentul nr. 135, ce-i aparține cu drept de proprietate, situat în mun. Chișinău, bd. XXXXX xxx XXXXXXXX x/x, cu condiția eliberării pe numele său a bonului de repartiție pe locuința nr. xx de pe str. str. XXXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău.

Potrivit extrasului din Registrul bunurilor imobile, imobilul nr. xxx din bd. XXXXXXX xxx XXXXXXX nr. x/x, mun. Chișinău cu suprafața totală de 28,7 m.p., aparține lui Marian V., în temeiul contractului de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată nr. 112 din 19 ianuarie 1999.

Prin cererea de chemare în judecată înaintată de Colța A. către Primăria mun. Chișinău, Consiliul municipal Chișinău și Marian V., s-a solicitat anularea pct. 1.20 din Decizia Consiliului Municipal Chișinău nr. 14/22 din 22.12.2009, cu privire la repartizarea apartamentelor din blocul locativ din str. str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău, prin care a fost repartizat apartamentul menționat lui Marian V. cu membrii familiei lui, cât și anularea bonului de repartiție eliberat lui Marian V.

Prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 02.12.2015, s-a acceptat în procedura contenciosului administrativ cererea de chemare în judecată depusă de Colța A. împotriva Primăriei mun. Chișinău, Consiliul municipal Chișinău și Marian V. cu privire la contestarea actelor administrative.

Potrivit declarațiilor părții vătămate Marian V., dânsul s-a instalat în apartamentul în litigiu, a efectuat lucrări de reparație. Inițial în acest apartament stătea nepotul său care l-a ajutat la efectuarea lucrărilor de reparații, au instalat ușile, podeaua, a cumpărat mobilă, pregătindu-se a se muta acolo, dar nu a reușit, deoarece la 30.11.2014, în apartament a intrat inculpatul Colța A., despre acest lucru aflând de la nepotul său Certan C. A doua zi, când s-a deplasat la apartament i-a deschis ușa inculpatul care i-a comunicat că are permisiunea primăriei pentru a se instala în apartament.

Declarațiile părții vătămate Marian V. coroborează cu declarațiile martorului Certan C. că la 30.11.2014, când s-a întors acasă, l-a văzut acolo pe Colța A. și cu

încă două persoane. A doua zi, în jurul orelor 10.00 dimineața, Colța A. încă se afla în apartament și a venit Marian V., au discutat, inculpatul spunându-i că va locui în apartament în legătură cu o decizie a unei comisii de la Primărie. Peste vreo săptămână a mai încercat să intre în apartament, însă Colța A. l-a oprit la scara blocului și nu i-a permis accesul.

Veridicitatea declarațiilor părții vătămate Marian V. se confirmă și prin declarațiile martorului Darie-Racu S. că, apartamentul nr. xx i-a fost repartizat lui Marian V., însă pe parcurs a observat că în apartament locuiește Colța A., care a schimbat ușa și lacătul de la ușa comună.

Din declarațiile martorilor Bîzgu A., Dorjoneac M., Caprianu A. și Bogdan A. rezultă că în apartamentul în litigiu locuiește Colța A.

Din declarațiile părții vătămate Marian V. apreciate în coroborare cu declarațiile martorilor Certan C., Bîzgu A., Dorjoneac M., Caprianu A. și Bogdan A., dar și cu actele administrative anexate la materialele cauzei penale, rezultă că inculpatul a pătruns și a rămas ilegal în apartamentul nr. xx din str. XXXXXX XXXXXX nr. xx/x, precum și a refuzat ilegal să elibereze apartamentul în cauză. Or, în cadrul cercetării judecătorești s-a constatat că Marian V. este proprietarul și posesorul legitim al acestui apartament, dânsul dispunând de atributele dreptului real de posesie, folosință, uz, uzufruct și abitație.

Sunt nefondate concluziile instanței de fond că apartamentul nr. xx din str. XXXXXX XXXXXX XXXXXX nr. xx/x nu reprezintă domiciliul lui Marian V., or, instanța de fond a interpretat limitativ noțiunea de „domiciliu”, care este contrară termenului de „domiciliu” reglementat la pct. 11, art. 6 Cod de procedură penală și jurisprudența CEDO.

Astfel, apartamentul nr. xx din str. XXXXXX XXXXXX XXXXXX nr. xx/x din mun. Chișinău, reprezintă domiciliul părții vătămate Marian V., dânsul deținând dreptul de proprietate și de posesie asupra acestuia, fapt confirmat prin decizia Consiliului Municipal Chișinău nr. 14/22 din 22.12.2009, dar și prin ordinul de repartiție nr. 013302, eliberat pe numele lui Marian V. și membrii familiei lui, pentru instalarea în apartamentul nr. xx din str. XXXXXX XXXXXX XXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău.

Probele prezentate de acuzare, demonstrează că fapta inculpatului de a pătrunde și de a rămâne ilegal în apartamentul nr. xx din str. XXXXXX XXXXXX XXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău, precum și refuzul eliberării lui, înglobează modalitățile normative ale laturii obiective a infracțiunii de violare de domiciliu prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal, or, inculpatul la data instalării cunoștea despre existența posesorului legitim al acestui apartament - Marian V., însă a ignorat dreptul ultimului, iar prin pătrundere și instalare a exercitat substituirea arbitrară de posesiune.

Totodată, anume inculpatul a înaintat cerere de chemare în judecată către Primăria mun. Chișinău și Marian V. cu privire la anularea actului administrativ, solicitând anularea pct. 1.20 din Decizia Consiliului Municipal Chișinău nr. 14/22 din 22.12.2009, cu privire la repartizarea apartamentelor din blocul locativ din str. XXXXXX XXXXXX XXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău, prin care a fost repartizat apartamentul menționat lui Marian V. cu membrii familiei lui, cât și anularea bonului de repartiție eliberat lui Marian V., ceea ce confirmă că inculpatul

cunoștea despre dreptul real de posesiune al părții vătămate asupra apartamentului în litigiu.

Nu pot fi reținute nici aprecierea instanței de fond că acțiunea inculpatului a fost ghidată de supoziția existenței unui drept de posesiune al său asupra unui domiciliu, omisiunea statului de a-i asigura cu acest spațiu și prezumția ilegalităților comise de autorități în acțiunea lor de atribuire a apartamentului nr. xx din str. XXXXXX XXXXXX XXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău lui Marian V., corespunzător supoziția că el este îndreptățit să pătrundă într-un apartament prezumat liber, să rămână în el și să refuze să-l elibereze, deoarece instanța de fond în susținerea acestei concluzii nu a făcut trimitere la careva probe pertinente și concludente care să ateste supoziția inculpatului asupra existenței unui drept de posesiune al său asupra apartamentului în litigiu, respectiv, afirmațiile instanței de fond se apreciază ca fiind generale și evazive.

Mai mult, nu ține de competența inculpatului de a aprecia ca fiind ilegale acțiunile autorităților de atribuire a apartamentului nr. xx din str. XXXXXX XXXXXX XXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău lui Marian V., or, acest fapt ține de competența unui organ abilitat, și anume a instanței de judecată, inculpatul sesizând în acest sens instanța de judecată cu o cerere de chemare în judecată privind anularea actelor administrative, însă la data înaintării acestei acțiuni civile, dânsul era deja instalat în apartament și refuza să-l elibereze.

Sunt nefondate și lipsite de suport probatoriu și concluziile instanței de fond, că inculpatul este îndreptățit să pătrundă într-un apartament prezumat liber, să rămână în el și să refuze să-l elibereze, or, la data pătrunderii și rămânerii ilegale a inculpatului în apartamentul în litigiu, dânsul nu dispunea de nici un act administrativ care să confirme dreptul acestuia, sau cel puțin, supoziția despre dreptul de a se instala în acest apartament, dânsul cunoștea despre existența posesorului legitim al apartamentului, deși a ignorat acest fapt, iar după cum a reținut și însăși instanța de fond din declarațiile martorilor s-a constatat că partea vătămată s-a instalat în acest apartament, devenind astfel posesorul bunului imobil, executând unele lucrări de reparație, concomitent locuind în acest imobil o perioadă de timp.

Argumentele apărării privind necesitatea achitării inculpatului, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și anume că relațiile dintre partea vătămată Marian V. și inculpat poartă un caracter civil, sunt nefondate. Or, prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 02.12.2015, s-a acceptat în procedura contenciosului administrativ cererea de chemare în judecată, depusă de Colța A. către Primăria mun. Chișinău, Consiliul municipal Chișinău și Marian V., cu privire la contestarea actelor administrative, însă acest fapt nu poate legitima acțiunile infracționale ale inculpatului de pătrundere ilegală, rămânere ilegală și refuzul ilegal al eliberării lui, or, dânsul la data comiterii acestor acțiuni cunoștea despre existența posesorului legitim al apartamentului Marian V., însă a ignorat dreptul acestuia, iar prin pătrundere și instalare în acest apartament a exercitat substituția arbitrară de posesiune.

Totodată, este neîntemeiată și poziția apărării că în conduita inculpatului lipsește fapta infracțională, deoarece probele administrate de acuzare demonstrează că acțiunile inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute

de art. 179 alin. (1) Cod penal, care s-au manifestat prin pătrunderea ilegală în apartamentul nr. xx situat în mun. Chișinău, str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, care aparține cu drept de proprietate lui Marian V., și fără consimțământul proprietarului a rămas în apartamentul menționat până în prezent, refuzând să-l părăsească.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 61 și 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, anterior nu a fost condamnat, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante și atenuante, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă.

5. Partea vătămată Marian V. a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Recurentul a invocat, că domiciliul său permanent a fost și este apartamentul din bd. XXXXXX xxx XXXXX x/x mun. Chișinău și niciodată domiciliul nu l-a avut de fapt în ap. xx din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău.

La 30.11.2014, în apartamentul nr.xx din str. str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x mun. Chișinău, nu locuia nimeni, lăcatul la ușă lipsea, acolo intrau și alte persoane a străzii, astfel inculpatul prin acțiunile sale nu a violat careva domiciliu.

Nu a avut, nu are și nu va avea careva pretenții de gen penal, contravențional sau civil față de inculpat.

Pe parcursul perioadei vizate, nu i-a cerut inculpatului să elibereze ap. xx din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x mun. Chișinău.

Personal i-a permis inculpatului să între și să locuiască în ap.xx din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău, însă fiul Marian E., fiind împotriva, l-a influențat să se adreseze la poliție cu plângere împotriva inculpatului, fapt pentru care regretă mult.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală – faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

5.1. Avocatul Valeriu Dumitriu și inculpatul, la fel au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care ultimul să fie achitat, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Recurenții au invocat, că instanța de apel nu a motivat soluția adoptată și nu a oferit răspunsuri la toate motivele apărării, motivarea soluției fiind expusă neclar.

Inculpatul a pătruns cu permisiunea părții vătămate în imobilul unde acesta nu își avea domiciliul și nu locuia. Pentru aplicarea răspunderii în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, era necesar ca ap. xx din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, mun. Chișinău, pe care victima îl deține în posesie, urma să fie identificat drept domiciliul acestuia, în sensul art. 8 din CEDO, și art. 6 pct. 11 Cod de procedură penală, or, fapta inculpatului nu conține toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, astfel încadrarea juridică a faptei de către instanța de apel în baza acestei norme se consideră ilegală și neîntemeiată.

Învinuirea înaintată inculpatului, s-a bazat anume pe violarea de domiciliu, însă nu este clar care domiciliu, cel din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x

sau cel de pe bd. Xxxxxx xxx xxxxx x/x, unde victima s-a instalat cu traiul și își are domiciliu permanent, în sensul art. 8 CEDO și art. 6 pct. 11 Cod de procedură penală.

Argumentele apărării că inculpatul a intrat liber în apartament, nimeni nu i-interzis și nimeni nu se afla în el, ușa de la intrare era deschisă, lacătul deteriorat, apartamentul nu era folosit după destinație, fiind transformat într-o speluncă a oamenilor străzii, au fost apreciate de instanța de apel ca o poziție de apărare.

Nu au fost prezentate probe care să ateste că inculpatul a pătruns anume în domiciliul/ proprietatea lui Marian V., adică cele care i-au fost incriminate prin actul de sesizare a instanței, și că partea vătămată i-a cerut inculpatului să părăsească locuința.

Învinuirea înaintată inculpatului este neclară, iar fapta reținută nu corespunde materialelor din dosar.

Acuzarea nu a prezentat probe care ar confirma prezența elementelor caracteristice infracțiunii incriminate și că partea vătămată i-ar fi cerut inculpatului să părăsească locuința.

Astfel, a avut loc încălcarea art. 6 par. 1 al CEDO, potrivit cărui orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa.

Noțiunea de domiciliu, implică nu ideea de imobil, luat în considerație în materialitatea sa, ci ideea de loc în care persoana își desfășoară viața personală.

Conform declarațiilor martorilor și părții vătămate atât la etapa urmăririi penale, cât și în instanța de judecată, nici unul din ei nu a declarat că partea vătămată a locuit în ap. xx din str. Xxxxxx Xxxxxxx Xxxxxxx nr. xx/x sau își avea domiciliul, or acesta i-a solicitat inculpatului să părăsească locuința.

Totodată, potrivit art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare. Astfel, la caz a expirat prescripția pentru tragerea la răspunderea penală.

Or, presupusa faptă pentru care inculpatul a fost condamnat a fost comisă la 30.11.2014 și din momentul săvârșirii presupusei infracțiuni la 30.11.2016, expirase termenul de tragere la răspundere penală, urmând a fi aplicate în privința inculpatului prevederile art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi respinse ca inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursurile sunt fondate și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită (*pct. 5., 5.I. din decizie*).

Însă, în recursurile respective, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi esența erorilor concrete de drept și a circumstanțelor, că instanța de apel ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi cea corectă în asemenea caz, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5., 5.I. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile declarate nu întrunesc condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale părții vătămate, avocatului și inculpatului, cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 420 alin. (4), 427 alin. (2) Cod de procedură penală, nu poate fi atacată cu recurs sentința în privința căreia partea vătămată nu a folosit calea apelului. În recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele specificate în recursul ordinar al părții vătămate, nu au fost invocate și în apel, nefiind în genere utilizată de către partea vătămată această cale de atac, deci nu au niciun suport juridic, fiind neîntemeiate, astfel (*pct. 3.- 5. din decizie*).

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. și 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită. Conform art. 6 pct. 11/1 Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin

neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Marian V. că deține ap. xx din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x în baza deciziei Primăriei mun. Chișinău și a ordinului de repartitie, dar în care la 30.11.2014 a intrat ilegal inculpatul, a pus lacăt la ușă, inculpatul comunicându-i că are permisiunea primăriei pentru a se instala acolo, astfel la 21.01.2015 a depus plângere la comisariatul de poliție; declarațiile martorului Certan C. că la 30.11.2014 a ieșit din apartamentul respectiv fără a încuia ușa și când s-a întors l-a găsit acolo pe Colța A. cu încă două persoane, inculpatul i-a comunicat lui și lui Marian V. că va locui aici în baza deciziei unei comisii din primărie, peste o săptămână a încercat să intre în apartament, însă inculpatul l-a oprit la scara blocului și nu i-a permis accesul; declarațiile martorului Darie-Racu S. că în ap. nr. xx locuia Marian V., care l-a reparat, a instalat ușile, însă de la un timp a observat că în apartament locuiește inculpatul, care a schimbat ușa și lacătul de la ușa comună, apoi i-a dat un set de chei și ei; declarațiile martorilor Bîzgu A., Dorjencac M., Caprianu A. și Bogdan A., că în apartamentul în litigiu locuiește Colța A.; răspunsul Primăriei mun. Chișinău că apartamentul dat i-a fost repartizat conform ordinului de repartitie lui Marian V., iar alte persoane nu pot pretinde la el, decizia Consiliului Municipal Chișinău nr. 14/22 din 22.12.2009 „cu privire la repartizarea apartamentelor în blocurile locative nr. xx/x din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX, XXXXXXX xxx XXXXX x/x, nr. 16 din str. Igor Vieru”, prin care s-a dispus repartizarea spațiului locativ în blocul locativ nr. xx/x str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX lui Marian V., atestat cu nr. 25 în lista persoanelor intern deplasate (cu soția, fiul), ap. xx de 2 camere, suprafața locativă de 31,9 mp., cu excludere din liste, care domiciliază în ap. xxx de 1 cameră, cu suprafața locativă de 12,0 m.p., din XXXXXX xxx XXXXX x/x, proprietate privată, Marian V. va prezenta declarația notarială cu privire la donarea ap. xxx din XXXXXX xxx XXXXX x/x cu titlu gratuit Primăriei; ordinul de repartitie nr. 013302 din 03.02.2010 că în baza deciziei nr. 14/22 din 22.12.2009, Marian V. are dreptul de a se instala pe adresa str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, ap. xx, cu 2 odăi; declarația autentificată de notarul C. Pușcaș că Marian V. a declarat că este de acord să transmită cu titlu gratuit fondului locativ municipal ap. 135, ce-i aparține cu drept de proprietate, situat în mun. Chișinău, bd. XXXXXX xxx XXXXX x/x, cu condiția eliberării pe numele său a

bonului de repartitie pe locuinta nr. xx din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, mun. Chisinau; extrasul din Registrul bunurilor imobile ca imobilul nr. 135 din bd. XXXXXX xxx XXXXX x/x, mun. Chisinau, cu suprafata totala de 28,7 m.p., apartine lui Marian V., in temeiul contractului de vanzare-cumparare, transmitere-primire a locuintei in proprietate privata nr. 112 din 19.01.1999; cererea de chemare in judecata inaintata de Colta A. catre Primaria mun. Chisinau, Consiliul municipal Chisinau si Marian V. cu privire la anulara actului administrativ, prin care s-a solicitat anulara pct. 1.20 din Decizia Consiliului Municipal Chisinau nr. 14/22 din 22.12.2009, cu privire la repartizarea apartamentelor din blocul locativ din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, mun. Chisinau, prin care a fost repartizat apartamentul mentionat lui Marian V. cu membrii familiei lui si de a anula bonul de repartitie eliberat lui Marian V.; incheierea Judecatoriei Centru, mun. Chisinau din 02.12.2015, prin care s-a acceptat in procedura contenciosului administrativ cererea de chemare in judecata depusa de Colta A., toate probele fiind apreciate in conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedura penala, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilitatii, veridicitatii si coroborarii lor, instanta de apel argumentat si detaliat pronuntandu-se asupra dovezilor si versiunilor apararii invocate in sedinta instantei de apel, mentionate si in recursul ordinar, indicand motivele pentru care le-a respins (pct. 3., 4., 5.1. din decizie), probele administrate pe caz demonstrand fara echivoc prezenta in actiunile inculpatului a elementelor infractiunii prevazute la art. 179 alin. (1) Cod penal, deoarece acesta a patruns si a ramas ilegal in domiciliul partii vatamate fara consimtamantul acesteia, refuzand de a-l parasii la cerere.

Or solutia instantei de apel coroboreaza atat cu legislatia nationala cat si cu jurisprudenta CtEDO.

Astfel, in sensul art. 6 pct. 11) Cod de procedura penala, prin domiciliu se intelege locuinta destinata pentru locuirea permanenta sau temporara a unei sau mai multor persoane, apartament, notiunea respectiva urmând sa primeasca o interpretare extensiva, putand sa includa si reședința secundara. La fel, drept domiciliu poate fi considerata si casa in care persoana nu locuiește o perioada mare de timp, insa in pofida absentei de lunga durata a avut intentia de a reveni si a pastrat cu ea destule legaturi (*hotărârea CtEDO din 21.07.2003, Demades c. Turciei, hotărârea CtEDO din 24.11.1986, Gillow c. Regatul Unit*).

In speța, este dovedit clar si cert ca partea vatamata a obtinut legal dreptul de folosinta si locuire permanenta in ap.xx din str. XXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX nr. xx/x, adica in temeiul deciziei Consiliului municipal Chisinau nr. 14/22 din 22.12.2009 si a ordinul de repartitie nr. 013302 din 03.02.2010, aceasta locuinta constituind, astfel, domiciliul partii vatamate.

Potrivit jurisprudentei CtEDO, in asemenea situatie, nu se mai impune o reevaluare a continutului mijloacelor de proba, acestea demonstrand cu prisosinta solutia data de prima instanta. Or, in cazul in care instanta de fond si-a motivat decizia luata, aratand in mod concret la imprejurarile care confirma sau infirma o acuzație penala, pentru a permite partilor sa utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, in principiu, sa se multumeasca de a relua motivele jurisdicției de prima instanta (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune in special, in sarcina „instantei”, obligatia de

a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, se observă că recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele și probele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2), a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune partea vătămată și apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Este de reținut că potrivit prevederilor art. 30, 60 alin. (1) lit. a), alin. (2) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii ușoare au expirat 2 ani. Prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată. Se consideră infracțiune prelungită fapta săvârșită cu intenție unică, caracterizată prin două sau mai multe acțiuni infracționale identice, comise cu un singur scop, alcătuind în ansamblu o infracțiune. Infracțiunea prelungită se consumă din momentul săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni infracționale. Prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată.

În speță, acțiunile infracționale ale inculpatului privind rămânerea ilegală în domiciliul părții vătămate fără consimțământul acesteia și refuzul de a-l părăsi la cererea ultimului, constituie infracțiune prelungită, fapt confirmat prin probele enunțate supra, cât și cererea părții vătămate din 21.01.2015 privind tragerea inculpatului la răspundere penală deoarece refuză să-i părăsească domiciliul sau, rechizitoriul în care este indicat că inculpatul, la data întocmirii acestui act procedural pe 27.03.2015, prelungea să rămână ilegal în domiciliul părții vătămate, refuzând de a-l părăsi (*v.1. f.d. 5, 130*).

Astfel, odată ce pe caz nu există împrejurări dovedite că din momentul săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni infracționale și până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată ar fi expirat 2 ani, argumentul avocatului și al inculpatului că: „...presupusa faptă a fost comisă la 30.11.2014, astfel că la 30.11.2016, expirase termenul de tragere la răspundere penală, urmând a fi aplicate în privința acestuia prevederile art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal...” este unul absolut neîntemeiat (pct. 5.1. din decizie).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanța de apel nu a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, și că recursurile ordinare sunt neîntemeiate.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că el este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol sunt neîntemeiate, ele urmează a fi respinse ca inadmisibile, cu menținerea hotărârii atacate.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de partea vătămată Marian Vadim, de avocatul Valeriu Dumitriu și de inculpatul Colța Andrei Xxxx împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 31 mai 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun